

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozen X
t. č. X
X

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 6. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 4. 2021, č. j. X.

2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci § 119a odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dva roky. Důvodem vydání uvedeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce na území České republiky vstoupil a po blíže nezjištěnou dobu zde neoprávněně pobýval bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, nejméně však dne 29. 3. 2021, kdy byl krátce po překročení státní hranice mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo hlídkou německé BPOL SRN vrácen zpět do České republiky.
3. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vycházel zejména ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky k možnosti vycestování žalobce, ze kterého vyplývá, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné, a z protokolu o výsledku žalobce ze dne 30. 3. 2021. Žalobce během výsledku uvedl, že na svůj cestovní pas a rumunské vízum odcestoval letecky do Rumunska. Rumunské vízum mu zařídili převaděči již ve Vietnamu a zaplatil za něj 5 000 dolarů. Do Rumunska chtěl za lépe placenou práci, pobýval zde asi osm měsíců a pracoval ve stavebnictví. Za odvedenou práci však nedostával zaplacen, kontaktoval proto opět vietnamské převaděče, kterým za cestu do České republiky zaplatil dalších 5 000 dolarů. Na území České republiky se dostal v nákladním prostoru auta z Rumunska spolu s dalšími osobami vietnamské národnosti. Během této cesty mu byl převaděči zabaven jeho vietnamský pas. V České republice pracoval téměř devět měsíců na rekonstrukcích bytů v Liberci. Poté se s dalším příslušníkem vietnamské národnosti rozhodl odcestovat do Berlína, za vidinou lépe placené práce. Za cestu zaplatili dohromady 6 000 Kč. Při této cestě je zastavila kontrola německé policie, která oba muže předala Policii České republiky. Žalobce dále uvedl, že mu ze strany vietnamských úřadů ničeho nehrozí a nemá s nimi žádné problémy, dodal pouze, že má ve Vietnamu velké dluhy. Na území České republiky nemá žádný majetek ani sociální vazby, rodinu má ve Vietnamu, kde všichni bydlí v rodinném domě na vesnici. Závěrem žalobce sdělil, že mu v jeho domovské zemi nehrozí mučení, jiné nelidské zacházení ani trest smrti, vracet se však nechce kvůli špatné práci a velkým dluhům. Z provedeného dokazování správní orgán I. stupně dovodil, že nejsou naplněny podmínky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy že jsou dány důvody pro rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal dne 3. 5. 2021 blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil.
4. Žalovaná přezkoumala průběh správního řízení vedeného správním orgánem I. stupně i napadené rozhodnutí dle § 82 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v celém rozsahu. Dospěla k názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela jednoznačných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady. Současně potvrdila, že nebyly naplněny podmínky § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a rozhodnutí tedy vydáno být mohlo. Žalovaná tak konstatovala, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s právními předpisy. Z uvedených důvodů proto odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Žaloba

5. Žalobce v žalobě uvedl, že oba správní orgány ve správním řízení porušily § 2 odst. 3 a

odst. 4 správního řádu, když nepostupovaly v souladu se zásadou přiměřenosti a dostatečně nedbaly, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Dále měly také porušit § 3 téhož zákona, jelikož nepostupovaly tak, že aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a § 50 odst. 2 a § 52 téhož zákona tím, že si neopatřily dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a neprovedly důkazy potřebné ke zjištění stavu věci.

6. Žalobce také namítal nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí, jelikož z odůvodnění napadených rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona nejsou patrné důvody výroku, především pak úvahy, kterými se oba správní orgány řídily při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí.
7. Žalobce dále namítal porušení § 120a zákona o pobytu cizinců, neboť vycestování není možné z odůvodněného strachu ze skutečného nebezpečí a žalovaný neprokázal, že by tomu tak nebylo. Závěrem tvrdil porušení § 179 odst. 1 téhož zákona, jelikož měl důvodné obavy, že v případě jeho navrácení do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí a toto navrácení by tak bylo v rozporu s čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, dle kterého nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalované i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě poukázala na skutečnost, že žaloba nebyla řádně odůvodněna. Konstatovala, že uplatněné žalobní námitky musí být ve vztahu k žalobci individualizované a nemůže se jednat o paragrafové znění, citaci zákona či typovou charakteristiku obvyklých nezákonností. Musí se jednat o jasně individualizovaný, od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Pokud tedy žalobce zamýšlel namítat nezákonnost napadeného rozhodnutí, měl konkrétně vylicít, jakých nezákonných kroků, postupů či hodnocení se vůči němu žalovaná dopustila.
10. Žalovaná dále uvedla, že v rámci správního řízení bylo vše nezbytné řádně vypořádáno. Pro úplnost odkázala nejen na své rozhodnutí, ale také na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Námitky žalobce považovala za nedůvodné a navrhla, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl.

IV. Doplnění žaloby

11. Podáním ze dne 29. 7. 2021 žalobce žalobu doplnil. Namítal, že správní vyhoštění na dobu 2 let je nepřiměřené, správní orgány nepostupovaly v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, v žalobcově případě závažnost dotčení veřejného zájmu nedosáhla takové intenzity, aby bylo rozhodnuto o správním vyhoštění v horní polovině maximální možné délky doby vyhoštění. Žalovaný nesprávně posoudil otázku přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, není správný závěr, že délka správního vyhoštění odpovídá délce protiprávního pobytu na území České republiky.

12. Žalobce dále poukázal na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2015, č. j. 78 A 17/2015-34, a namítal, že v jeho případě byly aplikovány dvojí standardy při posouzení porušení právních předpis, kdy cizinci jsou stíháni podle přísnějších kritérií.
13. Žalobce trval na tom, že správní orgány nezjistily skutkový stav věci v potřebném rozsahu, nezjistily okolnosti ve prospěchu žalobce ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu, rozhodnutí nenaplnuje požadavky ve vztahu k § 68 odst. 3 správního řádu a ve vztahu k otázkám vycestování je nepřezkoumatelné. Žalobce je v postavení žadatele o azyl, o němž nebylo pravomocně rozhodnuto, proto na něj nelze nahlížet optikou, že mu v zemi původu nehrozí žádné nebezpečí.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. K tvrzení žalobce, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou přiměřenosti a dostatečně nedbaly, aby bylo přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu, nepostupovaly tak, že aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřily si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a neprovedly důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, soud uvádí následující. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. Azs 92/2005-58, vyplývá, že „*Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné ... Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem ... Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.*“ Z výše uvedeného vyplývá, že za žalobní bod lze označit konkretizované a individualizované žalobní tvrzení žalobce. Žalobce tak ve své argumentaci musí poukázat na konkrétní důvod nezákonnosti a individualizované skutkové okolnosti, z nichž tato nezákonnost pramení. V předmětném případě však žalobce svou argumentaci omezil toliko na citaci ustanovení správního řádu, u kterých tvrdil, že byly porušeny. Nijak nespecifikoval, v čem spatřuje rozpor postupu správních orgánů se zásadou přiměřenosti, nekonkretizoval, z jakého důvodu nebyl dostatečně zjištěn

stav věci, neuvedl ani v čem spatřuje nedostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a proč dle jeho názoru správní orgány neprovedly důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Soud proto výše uvedené námitky s ohledem na absenci konkrétního a individualizovaného vymezení ve vztahu k žalobci nepovažoval za řádné žalobní body a nemohl je vypořádat.

14. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost celého rozhodnutí. Tvrdil, že z odůvodnění napadených rozhodnutí nejsou patrné důvody výroku. Podle názoru soudu z obou rozhodnutí správních orgánů jasně vyplývá, že byl žalobce v průběhu celého správního řízení značně pasivní a svou procesní obranu omezil toliko na podání blanketního odvolání. Neuplatnil tedy žádnou argumentaci, se kterou by se správní orgány musely vypořádat. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích přitom dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39 (publ. pod č. 5/2003 Sb. rozh.), tvoří celek, ze kterého je v daném případě zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům, a to rovněž ve vztahu k otázce možného žalobcova vycestování do domovského státu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vycházela, jak vyhodnotila pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudila. Rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a je plně srozumitelné, není proto pravdou, že by bylo nepřezkoumatelné.
15. Žalobce rovněž namítal, že jeho vycestování není možné z odůvodněného strachu ze skutečného nebezpečí, přičemž žalovaná neprokázala, že by tomu tak nebylo. K této námitce, kterou pro obecnou formulaci soud považuje za hraničně projednatelnou, stručně konstatuje, že správní orgán I. stupně v souladu s § 120a zákona o pobytu cizinců vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky ohledně otázky, zda existují důvody znemožňující vycestování žalobce ve smyslu § 179 téhož zákona. Ministerstvo při vypracování závazného stanoviska vycházelo zejména z výsledku žalobce ze dne 30. 3. 2020, při kterém mimo jiné vypověděl, že správní vyhoštění na jeho soukromý a rodinný život negativní dopad mít bude, neboť má ve Vietnamu velké dluhy a práce je tam málo a špatně placená. Dále uvedl, že mu ve Vietnamu nehrozí mučení ani trest smrti a že s tamními úřady žádné problémy nemá. Ministerstvo na základě výše uvedeného dospělo k názoru, že žalobce nijak blíže nespecifikoval nemožnost návratu. V dané věci se navíc jedná o dospělou a plně svéprávnou osobu, která je schopna se o sebe ve své vlasti postarat. V závazném stanovisku proto konstatovalo, že vycestování žalobce do Vietnamu možné je. Z uvedeného závazného názoru ministerstva ve svém rozhodnutí vycházel a zároveň na něj na straně 10 a 11 odkázal správní orgán I. stupně. Z § 149 odst. 7 správního řádu vyplývá, že *[j]estliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*. V přezkoumávaném případě však žalobce podal odvolání blanketní, které ani přes výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Nelze proto tvrdit, že by odvolání žalobce směřovalo proti obsahu závazného stanoviska. Žalovaná tedy povinnost vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska neměla, nelze jí tedy vytýkat, že danou otázku nepostavila najisto. Pokud v doplnění žaloby žalobce poukázal na svoje postavení žadatele o azyl, neznamená tato skutečnost, že by otázku možného nebezpečí v zemi původu správní orgány posoudily v řízení o správním vyhoštění nesprávně.

16. Teprve v doplnění žaloby, již po lhůtě k rozšíření žaloby o další žalobní body dle § 71

odst. 2 věta třetí ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., uplatnil žalobce námitky týkající se nepřiměřeně stanovené doby správního vyhoštění a nesprávného posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života dle kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud tyto námitky posoudil jako opožděné, a proto se jimi věcně nezabýval.

VI. Závěr a náklady řízení

14. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
15. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalobce i žalované.
16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
17. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 9. srpna 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně